

Šu ohledně zajištěných dávek veřejných, poněvadž ono zákonné právo zástavní znamená při nejmenším tolik jako vklad práva zástavního při zajištěných daních a dávkách. S tímto svým právním názorem ocitá se stěžovatelka v přímém rozporu s ustanovením poslední věty Šu 172 ex. ř., jakož i s ustanovením Šu 216 čís. 2 ex. ř. Ustanovení ono rozlišuje velmi jasně mezi daněmi a jinými veřejnými dávkami s právem přednostním knihovně již zajištěným, a mezi takovými nároky, knihovním zápisem ještě nezajištěnými, a právě pro tyto posléz uvedené dávky ustanovena jest povinnost, ohlásiti je pod sankcí relativní ztráty práva přednosti, které jim jinak přísluší. V souladu s tímto ustanovením přikazuje pak § 216 čís. 2 ex. ř. daním a jiným veřejným dávkám zákonné přednosti pořadí jen s výslovnou výhradou, nepřichází-li totiž k platnosti ustanovení posledního odstavce Šu 172 ex. ř. Na další okolnosti, stěžovatelkou uplatňované, že k Šu 172 ex. ř. netřeba míti v tomto případě zřetele proto, že se nejedná o daně atd. »až dosud zadrželé«, nýbrž o nedoplatky v době dražby bernímu úřadu ještě neznámé — nezáleží, neboť, platí-li sankce Šu 172 ex. ř. poslední odstavce pro dávky již zadrželé, tím méně přihlížeti lze k dávkám, v době dražby ještě vůbec neznámým, neboť nárok na přikázání z rozvrhovací podstaty mají daně a jiné dávky veřejné jen až do dne příklepu (§§ 156, 216 čís. 2, 219 ex. ř.).

Čis. 5104.

Není závady, by spoluvlastník nemovitosti neumluvil s druhým spoluvlastníkem, provozujícím ve společné nemovitosti živnost, že tento spoluvlastník bude platiti řádně a včas výdělkovou daň ze živnosti.

Oprávněný z úmluvy může se na zavázaném domáhati, by zaplatil výdělkovou daň bernímu úřadu, třebas ještě nebyla na oprávněném daň berním úřadem vymáhána a on ji ještě tomuto úřadu nezaplatil. Stačí, že jest zavázaný s placením daně v prodlení.

(Rozh. ze dne 10. června 1925, Rv I 496/25.)

Žalobce a žalovaný byli spoluvlastníky domu. Žalovaný, spachtovav ve společném domě hostinskou a hotelovou živnost, zavázal se žalobci, že bude sám řádně a včas platiti daně z provozování živnosti, zejména výdělkovou daň. Ježto byl žalovaný v prodlení se zaplacením výdělkové daně, domáhal se na něm žalobce žalobou, by zaplatil daň přímo bernímu úřadu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Prvý soudce zjistil, že strany jsou spoluvlastníky domu a že žalovaný se dle odstavce 4 smlouvy z 2. prosince 1920 zavázal, že bude platiti

řádně a včas veškeré daně a dávky, připadající na živnost hostinskou a hotelovou, v domě čp. 500 v P. provozovanou. Závazek tento podstatou svou jest závazkem svého druhu a nejde tu o čistou smlouvu ani dle §u 881 ani dle §u 1404 obč. zák. Ježto stranám na poli práva soukromého jest zásadně dána plná smluvní volnost (§ 859 obč. zák.), jest i tato smlouva platná a zakládá práva a závazky pro smluvní strany. Tomu nevádí, že daně a dávky jsou povahy veřejnoprávní, a že berní erár, opíraje se o veřejné právo (zákon o přímých osobních daních z 25. října 1896, čís. 220 ř. zák.), může spornou výdělkovou daň, o kterouž tuto jde, vymáhati na žalovaném. Zasadu, že veřejnoprávní povaha určitého platu nevylučuje soukromoprávních závazků ohledně něho, vyslovil již tento nejvyšší soud ve svém rozhodnutí čís. 2443 sb. n. s. Ona smluvní ustanovení nejsou prostou úmluvou, kdo ze smluvních stran nese ta veřejnoprávní břemena, nýbrž jde tu o to, že se žalovaný žalobci zavázal, že bude daně a dávky platiti řádně a včas. Hospodářský význam této úmluvy spočívá v tom, že dle §u 76 zákona čís. 220 z r. 1896 po dobu tamže uvedenou stihá žalobce jako jednoho ze spoluvlastníků reality, která jest k provozování určitého živnostenského podniku výhradně nebo převážně zařízena, a v níž tuto živnost provozuje druhý spolusmluvník, ručební povinnost za výdělkovou daň z této živnosti. Tím jest vysvětlitelno, proč se žalovaný zavázal žalobci k řádnému a včasnému placení těchto daní, a zároveň jest patrné, že na straně žalobcově nejde v tomto sporu jen o pouhou šikánu. Nelze proto přisvědčiti procesnímu soudu, že žalobce by teprve tenkrát mohl žalobou vystoupiti, když by berní úřad na něm daň vymáhal a žalobce by ji za žalovaného zaplatil, chtěje se vyhnouti exekuci. Předmětem této žaloby, která, jak již uvedeno, jest žalobou o plnění a nikoliv pouhou žalobou určovací, jest primérní závazek smluvní, t. j. by žalovaný plnil přímo a bezprostředně to, k čemu a jak se zavázal, a není důvodu, by žalobci bylo toto primérní smluvní právo odpíráno a aby byl poukázán jen na náhradu škody z neplnění smlouvy. To by byl po případě žalobce přidržován k tomu, aby předem si opatřil peněžní prostředky, potřebné k placení daní a pak dodatečně se domáhal vrácení jich. Rovněž nelze, jak žalovaný v odvolacím sdělení míní, žalobce odkázati pouze na to, by domáhal se zrušení smlouvy z toho důvodu, že žalovaný smlouvy neplní. Okolnost, zda a proč berní úřad proti žalovanému exekučně nezakročuje, je pro tento spor nezávažná. Ježto první soudce zjistil, že žalovaný jest s placením zažalované daňové částky v prodlení (§ 75 citovaného zákona čís. 220 z roku 1896), jest žalobní nárok odůvodněn, i bylo proto dovolání vyhověti. K vývodům dovolatelova odpůrce se podotýká, že odvolací soud nevychází z toho stanoviska, že žalovaný jest nájemcem jen hostinských a hotelových místností, nýbrž i z toho, že jest provozovatelem živnosti, od žalobce najaté. Zasadu, že výdělková daň požívá za ostatních zákonných podmínek zástavního práva na celé nemovitosti, i když poplatník jest vlastníkem jen její ideální části, vyslovil tento nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí sb. n. s. čís. 3502 a neshledává příčiny, by se od této zásady v tomto sporu odchýlil.